(9)

Τ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΜΑΣ

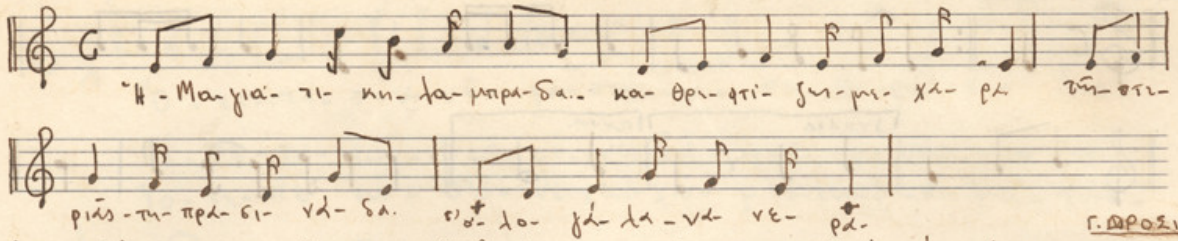

Ἡ-Μα-γιά-τι-κη-λα-μπρα-δα.. κα-θρε-φτί-ζει-με-χα-ρα τῆ-στε-

ρι-ᾶς-τη-πρα-σι-νά-δα. τ' ὀ-λο-γά-λα-να-νε-ρά.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ

Ὁ γιαλὸς μοσκομυρίζει.
Ἀπ' ἀνθοὺς πορτοκαλιᾶς
Καὶ τὸ κῦμα μουρμορίζει
Κελαιδήματα φωλιᾶς

Οἱ ἀγράμπελες στοὺς βάτους.
Τἄνθη πλίκουν τ' ἄργυρα.
Καὶ ξαπλώνουν τὰ κλαριάτους
Κυκνου ὀλόλωκου φτερά.

Καὶ μιὰ στράτα χαραγμένη
Ἀπ' τὸν κάμπο ὡς τὸ βουνό.
Μοιάζει δόμο, ποὺ ἀνεβαίνει
Ἀπ' τὴ γῆ στόν οὐρανό

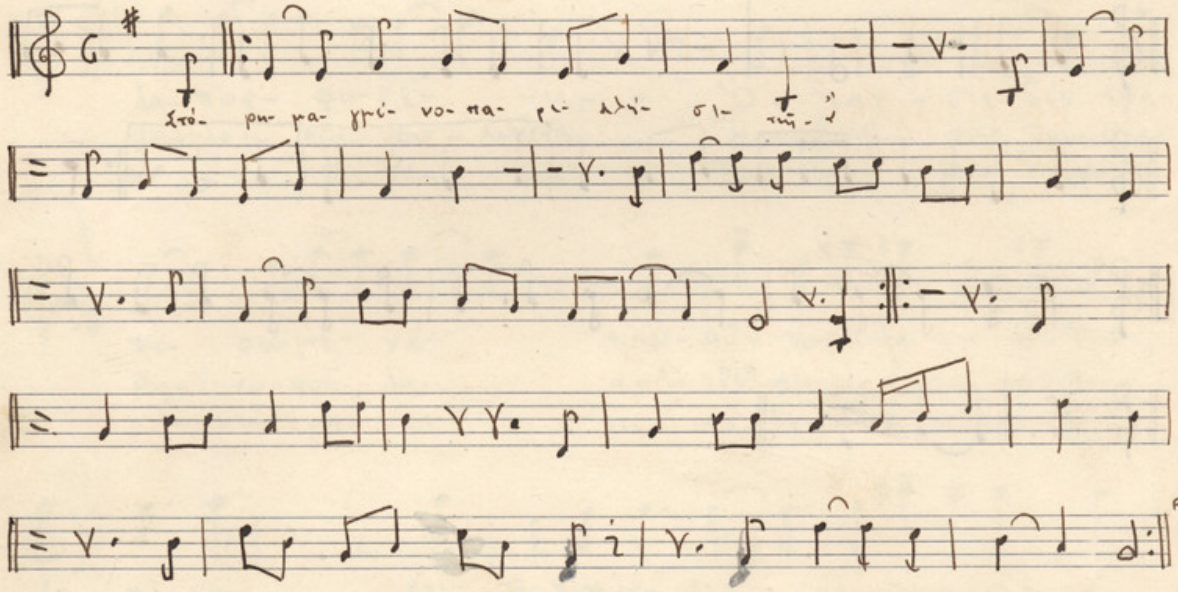

18-1-40.

Ἐσπερινος.

(10)

Στό-ρη-μα-γμέ-νο-πα-ρε-κλή-σι-τῆ-ἄ

FIN.

(1)

Στό ῥημαγμένο παρεκκλῆσι
τῆς ἀνοιξης τό θεῖο κονδύλι
Εἰκόνες ἔχε ζωγραφίσει
Μέ τ' ἀγριολούλουδα Τ' ἀπρίλη.

(2) Ὁ ἥλιος γέρνωντας στήδυσι
Προστά στοῦ Ἱεροῦ τὴν Πύλη
Μπαίνει δειλά νά προσκυνήσι
κι' ἀνάφ' τ' ὑψέρλαμπρο καντῆλι

(3) Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ.

Σκορπάει γλυκειά μοσκοβολιά
Δάφνη στόν τοῖχο ῥιζωμένη
— Θυμίαμα ποὺ καίει ἡ Πίστη —

(4)

Καὶ μιὰ χελιδονοφωλιά
Ψηλά στόν Νάρθηκα κτισμένη
Φάλλει τό «Δοξα ἐν Ὑψίστοις.»